

553.

U S T A W A

z dnia 16 lipca 1920 roku

o opłatach stemplowych od weksli.

Art. 1. Weksle ciągnięte (przekazowe) i proste (własne), wystawione w kraju, jak również weksle, wystawione zagranicą, lecz płatne w kraju, podlegają opłacie w ilości 30 fen. od każdych 100 mk. Setki niecałe liczy się za całe.

Gdy termin płatności weksła przypada później niż w 3 miesiące od daty wystawienia, albo gdy weksła płatnego za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu nie przedstawiono do zapłaty z upływem 3 miesięcy od daty wystawienia, należy opłacić ponowną stawkę za każde następne rozpoczęte 6 miesięcy.

Weksle, wystawione bez określenia kwoty długu (blanco weksle) opłaca się tak, jakoby opiewały na piędziesiąt tysięcy marek.

Najpóźniej w przeciągu ośmiu dni po wpisaniu kwoty długu należy w drodze dopłaty uiścić się z całkowitej opłaty, przewidzianej niniejszą ustawą, o ile kwota długu przewyższa 50.000 marek.

Weksle, nie zawierające daty wystawienia, opłaca się z góry trzykrotną stawką.

Art. 2. Weksle, wystawione i płatne zagranicą, lecz przesłane do kraju, podlegają połowie opłaty, unormowanej w art. 1.

Art. 3. Każdy dalszy egzemplarz weksła, jakoteż wszystkie żyrowane kopje weksła podlegają tej samej opłacie, co egzemplarz pierwszy; jednakże egzemplarz, wystawiony jedynie w celu akceptacji, nie podlega opłacie w tym razie, gdy na jego pierwszej stronie umieszczono napis, że weksel został wystawiony jedynie w celu akceptacji i gdy odwrotną stronę weksła zupełnie przekreślono.

Art. 4. Każda w kraju uskuteczniiona prolongata weksli, wymienionych w art. 1, podlega opłacie, unormowanej w art. 1. Prolongata weksli, wymienionych w art. 2, podlega połowie tej opłaty.

Art. 5. Przyjęcie, indos, poręczenie i pokwitowanie, umieszczone na wekslu, nie podlegają opłacie.

Art. 6. Opłaty stemplowe, przypadające od weksli, wystawionych na walutę zagraniczną, oblicza się według skali przerachowania jej na walutę polską, ustanawianej przez Ministerstwo Skarbu.

Art. 7. Do uiszczenia opłaty obowiązani są:

- 1) przy wekslach, wystawionych w granicach Rzeczypospolitej, ta osoba, która kładzie pierwszy podpis na wekslu, a to zanim ten podpis umieści;
- 2) przy wekslach, wystawionych zagranicą, ta osoba, która pierwsza na obszarze Rzeczypospolitej weksel otrzymała, a to zanim weksel puszczono w dalszy obieg, w każdym razie przed upływem dni 8 od chwili otrzymania weksła;

- 3) przy wekslach, płatnych za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, a nie przedstawionych do zapłaty z upływem 3 miesięcy, względnie każdego dalszych 6 miesięcy, od daty wystawienia (art. 1 ust. 2), posiadacz weksła, a to najpóźniej w dniu, w którym 3 miesiące, względnie każde dalsze 6 miesięcy, od daty wystawienia upływają;
- 4) przy prolongatach, ta osoba, która umieszcza na wekslu wzmiankę o prolongacie, a to przed umieszczeniem tej wzmianki.

Art. 8. Za uiszczenie opłaty ponoszą nadto odpowiedzialność solidarnie z osobami, wymienionymi w art. 7, posiadacz weksła oraz ci wszyscy, którzy weksel podpisali, przyjęli lub indosowali; odpowiedzialność ich wszakże dotyczy tylko tych opłat, co do których obowiązek uiszczenia powstał przed dalszem odstąpieniem weksła przez te osoby.

Art. 9. Opłatę uiszcza się przez użycie urzędowego blankietu wekslowego, markami stemplowymi lub gotówką. Szczegółowe przepisy w tym względzie wyda Minister Skarbu.

Sporządzenie weksła w myśl przepisów niniejszej ustawy bez zachowania wymagań formalnych ustawy wekslowej rosyjskiej z 1903 r. na obszarze b. zaboru rosyjskiego nie pozbawia weksła rygoru, w tej ustawie przewidzianego.

Art. 10. „Osoby fizyczne i prawne, zajmujące się udzielaniem pożyczek za piśmiennem zobowiązaniem, oraz skupem, dyskontem i inkasem weksli lub pośredniczące w skupie, dyskontie i inkasie weksli, są obowiązane do prowadzenia w swoim lokalu handlowym ksiąg handlowych w taki sposób, aby każdego czasu z ksiąg wynikało:

- a) jakie weksle w ich znajdują się posiadantu,
- b) daty wystawienia i płatności weksli,
- c) kwoty, na które weksel wystawiono,
- d) nazwisko dłużnika wekslowego.

Władzy skarbowej przysługuje każdego czasu prawo badania prawidłowego prowadzenia ksiąg oraz opłat wekslowych. W tym celu należy urzędnikowi skarbowemu, wylegitymowanemu poleceniem władzy skarbowej, przedłożyć zarówno książki jak i oryginalne weksle.

Przepisy te odnoszą się także do wymienionych w art. 16 dokumentów.

Art. 11. W razie nieuiszczenia opłaty, lub tylko częściowego uiszczenia, albo uiszczenia jej po upływie przepisanego terminu, lub w sposób nieprawidłowy (art. 9), każda z osób, w art. 7 i 8 wymienionych, niezależnie od solidarnego obowiązku zapłacenia nieuiszczonej opłaty (art. 8) ulega karze pieniężnej równającej się 50-krotnemu iloczynowi kwoty nieuiszczonej lub tej, którą uiszczono po upływie przepisanego terminu albo w sposób inny, niż to przewiduje ustawa.

Kto nie prowadzi przepisanej księgowości wekslowej, fałszuje książkę, lub wzbrania się przedłożyć książki lub weksle i dokumenty oryginalne urzędnikowi skarbowemu, podlega karze pieniężnej 10.000 do 500.000 mk., którą wymierza urząd skarbowy.

(Ukaranemu za powyższe przewinienia po raz wtóry w przeciągu dwóch lat, może władza skarbowa odebrać uprawnienie handlowe lub przemysłowe.

Równą karę wymierzyć może władza skarbowa także w każdym wypadku, w którym stwierdzi ukrywanie nie opłaconych dostatecznie weksli w celu poszkodowania Skarbu.

Art. 12. Nieuiszczoną opłatę i karę pieniężną wymierza władza skarbowa. Przeciw nakazowi płatniczemu można się odwołać do wyższej władzy skarbowej w ciągu miesiąca od dnia doręczenia nakazu. Odwołanie to należy wnieść do władzy skarbowej, która wydała nakaz płatniczy. W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, orzekająca instancja może karę pieniężną zmniejszyć najwyżej jednak o $\frac{3}{4}$ części.

Władze skarbowe, upoważnione do orzekania w zakresie ustawy niniejszej, wyznaczy Minister Skarbu.

Aż do wydania jednolitej dla całego państwa ustawy o sądownictwie administracyjnym rozstrzygnięcie władzy skarbowej, wydane wskutek odwołania, jest ostateczne.

Zaskarżenie orzeczeń władz skarbowych nie może nastąpić w drodze sądowej.

Art. 13. Osoba, do której doszedł weksel nieopłacony lub opłacony niedostatecznie—wolna jest od kary pieniężnej, o ile w przeciągu 8 dni od chwili otrzymania weksla, w każdym zaś razie przed puszczeniem go w dalszy obieg, uiści przypadającą opłatę. W tym przypadku osoby później w wekslu uczestniczące będą również wolne od kary pieniężnej.

Art. 14. Zwrotu niewłaściwie uiszczonej opłaty można żądać w ciągu roku od dnia uiszczenia opłaty.

Szczegółowe przepisy w tym względzie wyda Minister Skarbu.

Art. 15. Prawo Skarbu do żądania opłaty kończy się po upływie dziesięciu lat od chwili, w której powstał obowiązek uiszczenia opłaty.

Bieg przedawnienia przerywa się przez wszelkie czynności urzędowe, zmierzające do ustalenia wysokości opłaty lub do jej uiszczenia, gdy wiadomość o tych czynnościach doszła do strony interesowanej.

Art. 16. Postanowienia niniejszej ustawy stosują się również:

- a) do wszelkich piśmiennych zobowiązań dłużnych, o ile inne ustawy wyższych na nie nie nakładają opłat, najwyższej jednak w wysokości 1% sumy dłużnej, na którą opiewają;
- b) do przekazów i obligów, opiewających na pieniądze i płatnych okazielowi lub przenośnych za pomocą indosów, dalej obligów, wystawionych przez kupców na pożyczki, udzielone im na zastaw towarów lub papierów wartościowych i do świadectw zastawnych składów towarowych (warantów). Do tych ostatnich stosuje się postanowienia niniejszej ustawy dopiero z chwilą umieszczenia pierwszego indosu, w której to chwili od podanej w indosie sumy wierzytelności, zabezpieczonej zastawem, opłatę stemplową uiścić należy.

Przepisy przechodnie.

Art. 17. Ustawę niniejszą należy stosować również do niezaopatrzonych datą wystawienia weksli i wymienionych w art. 16 dokumentów, o ile z samej ich treści nie wynika, że wystawiono je przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

Art. 18. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w ciągu miesiąca od dnia ogłoszenia.

Z tą chwilą z wyjątkiem, wskazanym w art. 17, przestają obowiązywać dotychczasowe przepisy, dotyczące opłat stemplowych od weksli i dokumentów, wymienionych w art. 16.

Art. 19. Wykonanie niniejszej ustawy należy do Ministra Skarbu, co do art. 11—w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej do Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Skarbu:

W. Grabski

Minister Przemysłu i Handlu:

W. Chrzanowski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Kucharski